

ΖΑΧΛΩΡΟΥ (ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ)

(Φωτογραφία Ν. Χαΰδοπούλου)

πού με τριγουρίζεις! Ένα ἀπέρχοντο μαύρο τίποτε, πού δὲν θὰ τελειώσει, πρὸς μό-
νον στὸν τῆρο! Κι' ἔχει ἀρχίσει χρόνια αὐτὸ τὸ μαρτύριον! (πύσις) Κλαίτε.

Ἑλ. Κι' ἡ ἐρημιά ἡ δική μου δὲν εἶνε λιγώτερη... Ἦν περνούσαμε
κι' οἱ δυὸ καθένας μὲς ἐλομόνυχος. Γυραῖο ἕνα σύντροφο. Εἶνε πολὺ σκοτα-
δι στὴν ψυχὴ μου καὶ δὲν βλέπω πουθενὰ φῶς. Σὲς ἐπῆραξες καὶ σὲς τὴν κρη-
διά...

Συντ. Ἐπρεπε ὅμως αὐτὸς ὁ ἐξιλασμός. Εἶμαι ἕνας δυστυχισμένος ἀν-
θρώπος πού δὲν ἔχω τίποτε πλέον. Ἐὰ εἴθεσσα ὄλα.

Ἑλ. Ὅχι, ὄλα. Θυσιάζετε λόγια καὶ τὸ θυμὸ σας καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι καὶ
σὲς μένει... Μένω ἐγὼ γιὰ σὲς καὶ σεῖς γιὰ μένα... Γιὰ νὰ σώτῃ ὁ ἕνας τὸν
ἄλλον! Ἀρῆστε νὰ ζήσω κοντὰ στὴ σκιά του! Νὰ βλέπω στὰ μάτια σας τὰ δικά
του τὰ μάτια! Ἀρῆστε με νὰ κἀνω ὅ,τι μοῦ παρήγγειλε μὲ τὴν τελευταία του
λέξι! Ἀρῆστε με... νὰ σὲς ἀγαπῶ!.. Σὲς ἀρίνω στὰ πόδια σας μὲ ἀγάπη! Μή
τὴν πετίζετε! Ἀρῆστε νὰρθω μαζί σας νὰ περῶμε κι' οἱ δυὸ τὴν ἐρημίαν πού
μὲς τριγουρίζεις! Ἀρῆστε με νὰ βλέπω τὴ φλόγα τοῦ ἑρωτῆ μου, στὴν ἀνελκμπή
ἐνὸς νεκροκάντουλου!.. Ἀντιμῶταμε στὸν μακρὸ μαύρο δρόμο πού ἔχομε ἀκόμα
νὰ πύρωμε. Βιστήξου ἐπάνω μου καὶ θὰ τὸν περῶμε καλλιτέρη... Ἐχάστε
τὸν γυιὸ σας, σὲς δίνω μιὰ κόρη.

Συντ. Ναι, ναί. Πολλὰς φορές σὲς θυμήθηκα, καὶ τῶρ' ἀκόμη μὲ τὸν
θάνατό του! Καὶ ὅμως καὶ ξυπνᾷ μέσα μου κάποτε. Εἶναι τὸ μίσος. Δὲν
εἶμπορεῖ νὰ σβύτῃ γιὰτ' εἶναι πηλὸ... Ὅχι, ὄχι... ξυπνᾷ αὐτὸ τὸ φαῖδ' μέ-